

**TRADUCTION COLLECTIVE – ÉDOUARD
GLISSANT: LA PLAGE NOIRE / PLAJA
NEAGRĂ**

Otilia PĂRĂU, Bianca BUȚERCHI
Université « Ștefan cel Mare » de Suceava,
Roumanie

La plage noire

La plage du Diamant, dans le Sud de la Martinique, vit d'une manière souterraine et cyclique. Dans les mois d'hivernage, elle se réduit à un couloir de sables noir, venus on dirait des côtes d'en haut, là où la Pelée ramage ses frondaisons de laves brisées. Comme si la mer entretenait un commerce souterrain avec le feu caché du volcan. Et j'imagine ses nappées sombres en roule sur le fond marin, convoyant jusqu'à l'espace aéré d'ici ce que l'intensité du Nord a mûri de nuit et de cendres impassibles.

Alors la plage est battue d'un vent qu'on ne ressent pas sur

Plaja neagră

Plaja Diamantului, în sudul Martiniciei, are o viață subterană și ciclică. În lunile ploioase se reduce la un culoar de nisipuri negre, venite, ai spune, de prin părțile înalte, acolo unde vulcanul Pelee își desfășoară frunzișurile de lavă eruptă. Ca și cum marea ar avea o legătură secretă cu focul ascuns al vulcanului. Și îmi imaginez acele întinderi înfricoșătoare rostogolindu-se peste fundul mării, însoțind până la locul aerisit de aici ceea ce intensitatea nordului a crescut din noapte și din cenușă nepăsătoare.

Atunci plaja este zvântată de un vînt pe care corpul nu-l

le corps, c'est un vent secret. Les vagues viennent haut près du rivage, elles se forment à moins de dix mètres, vert campêche, et sur une si petite distance elles déchaînent leurs galaxies incalculables.

Les branches des mancenilliers et des raisiniers de mer dessinent un saccage qui, sous le plus tranquille soleil, met en mémoire l'ouvrage de la mer nocturne. Des algues brunes couvrent la ligne entre le sable et la terre, tassées là par l'assaut invisible. Des cocotiers déracinés sont tombés en travers, comme des corps déseparés. Sur leur trace, jusqu'à la butte de roches qui balise le Morne Larcher au loin, on sent la force d'un cyclone dont on sait qu'il va venir.

Comme on sait que, dans les mois de carême, cette grandeur chaotique sera levée dans l'évanescence que façonne la réinstallation du sable blanc et de la mer étale. Ainsi ce bord de mer figure-t-il l'alternance (pourtant non déchiffrable) de l'ordre et du chaos. Les municipalités en place gèrent comme elles peuvent le continuel passage, de la démesure qui menace à la fragilité qui plane.

Le mouvement de la plage, cette rhétorique cadencée d'un rivage, ne me semblent pas gratuits. Ils trament une circularité qui m'attire.

simte, un vînt tainic. Valurile vin înalte aproape de țârm, se formează la cel puțin zece metri, de un verde campêche, și pe o distanță mică își dezlanțuie nenunăratele galaxii.

Ramurile de mancenilieri și viță de vie de mare conturează o pustietate care, sub razele cele mai blânde ale soarelui, amintesc de imaginea nocturnă a mării. Alge brune acoperă linia dintre nisip și pământ, îngrămădite acolo de asaltul nevăzut. Cocotierii smulși din rădăcini stau căzuți de-a latul, precum corpuri descumpănite. Pe urmele lor, până la movila de stânci care marchează Morne Larcher de departe, simțim forța unui ciclon despre care știm că se va apropia.

La fel cum știm, că în lunile fără ploaie, această măreție haotică va fi ridicată de risipirea care reface nisipurile albe și marea calmă. Astfel acel țârm al mării schițează alternanța (totuși indescifrabilă) a ordinii și haosului. Primăriile din partea locului administrează după cum pot trecerea neîncetată de la amenințarea lipsită de măsură la fragilitatea ce planează.

Mișcarea plajei, această retorică ritmată a unui țârm, nu mi se par în zadar. Nasc o ciclitate care mă atrage.